

Nepodává tudíž manžel žádost za udělení státního občanství také ve jméně manželky, event. dětí a nemůže také úřad při povolení udělit toto zároveň jeho manželce nebo dětem, nýbrž manželka jen prostě sleduje svého manžela ve státním občanství, když mu toto bylo uděleno a může tedy také úřad udělující státní občanství výrok svůj, pokud by ho ohledně ženy a dětí vydal, omeziti jen na toto sledování, nemůže však žena, když by manžel žádost nepodal, za něho žádost tu podati a když tedy žadatel manžel před vyřízením zemřel, nemůže nevyřízená jeho žádost považována býti za takový úkon, který žena dále prováděti může, resp. vyřízení jeho žádosti žádati.

Jest tedy náhled žal. úřadu, potvrzující rozhodnutí zem. úřadu, kterým st-lce listiny žádosti manželovy byly vráceny, a prohlašující žádost manžela st-lky následkem jeho úmrtí za bezpředmětnou, správný a zákonu odpovídající. Opačný názor stížností hájený nedá se dovoditi z ustanovení § 6 zák. č. 152/26, poněvadž paragraf ten jedná o osobách, kterým státní občanství podle tohoto zák. bude uděleno a Ladislavu T. právě, poněvadž před kladným vyřízením žádosti své zemřel, uděleno nebylo. Poukazuje-li stížnost k tomu, že každá žádost má býti posuzována podle poměrů, jaké byly v době jejího podání, tu nehledě k otázce, je-li to skutečně pravidlem všeobecným, neplyne z toho nic pro daný případ. Neboť, jak dovozeno, st-lka v době podání oné žádosti jejího manžela vůbec žádného samostatného práva na udělení státního občanství neměla, nešlo tedy o žádost, aby jí státní občanství bylo uděleno a nebyla a není oprávněna její žádost, aby prostě u vyřízení žádosti jejího manžela místo jemu — který před kladným vyřízením zemřel — jí bylo státní občanství uděleno.

Č. 10.497.

Stavební právo (Praha): Veřejnoprávní nárok souseda, aby stavbou sousední nebylo jeho domu odnímáno světlo?

(Nález ze dne 20. dubna 1933 č. 7112.)

Prejudikatura: Boh. A 1204/22, 1508/22.

Věc: Hedvika V. v P. (adv. Dr. Oldř. Červený z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. Františka N. adv. Dr. Radim Horák z Prahy) o stavební povolení.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká nástavby IV. patra na dvorním traktu, zrušuje se pro nezákonnost, jinak se stížnost odmítá pro nepřípustnost.

Důvody: Podáním ze 6. září 1930 oznámil František N. magistrátu hlavního města Prahy, že ve svém domě zamýšlí zřídití podkroví a na zadním křídle dvorního traktu nástavbu IV. patra a žádal o schválení příslušných plánů poznamenav, že stavba bude provedena podle zák. o stav. ruchu. — Při stavební komisi, konané o této žádosti dne 23. září 1930, podal technický znalec v podstatě tento posudek: Podle předložených plánů jedná se o nástavbu IV. patra na dvorních křídlech pravném a příčném a dále o stavební změny v hlavní budově do ulice Z., zá-

ležející ve využití půdního prostoru k účelům kancelářským. Dosavadní hlavní římsa pravého dvorního křídla má výšku 19.07 m, takže — při šířce přilehlého dvora 7.15 m — přesahuje stavebním řádem přípustnou výšku 10.72 m o 8.35 m. Po provedení projektu, podle něhož se římsa ta odbouráním nadezdívky snižuje o 1 m, činilo by převýšení její 7.35 m. Nástavba na dvorních křídlech navrhuje se sice ve sklonu, avšak ne v poměru 6:4, nýbrž větším. Dům žadatelův řezán jest při ulici Z. platným plánem regulačním, potvrzeným zem. výborem, na hloubku 0 až 70 cm, plánem regulačním však, projednaným státní regulační komisí, ale dosud nepotvrzeným, dokonce na 4.50—5.50 m. Vzhledem k uvedenému nelze doporučití nástavbu nad dvorními křídly, nanejvýš úpravu půdního prostoru nad hlavní budovou. — Zástupce odboru 2. stav. úřadu hl. města Prahy prohlásil, že se zásadně nedoporučuje jakákoliv nástavba nejen z důvodů uvedených technickým znalcem, ale také vzhledem k tomu, že by se hygienické poměry na dvoře, který jest kolem vysoko obestaven, značně zhoršily a dále i proto, že projektovanými úpravami by se dům zhodnotil a jeho trvání prodloužilo a tím oddálilo naléhavé rozšíření ulice Z., která je značně frekventována a v budoucnosti bude ještě více. — St-lka Hedvika V., majitelka sousedního domu, se vyjádřila při stavební komisi do protokolu takto: »Připojuji se k námitkám v plném rozsahu vzhledem k tomu, že by nástavbou moje budova byla znehodnocena a kromě toho by byla ohrožena moje existence odejmutím světla pro moji živn. provozovnu a nájemníkům ve čtyřech patrech bylo by rovněž světlo odejmuto. Podotýkám, že při schvalování mé živn. provozovny umělého vyšívání živn. inspektorát poukazoval na nedostatek světla a omezil počet dělnic z 30 na 8.«

Výměrem z 21. října 1930 povolil magistrát hl. m. Prahy Františku N. jak zřízení projektovaných kancelářských místností z půdního prostoru nad hlavní budovou do ulice Z., tak nástavbu IV. patra na pravém a příčném křídle ve dvoře a námitky sousedky Hedviky V., že »navrženou nástavbou bude její dům znehodnocen, že nájemníkům bude odňato světlo a že odejmutím světla její provozovna (umělé vyšívání) bude ve své existenci ohrožena«, odkázal na pořad práva soukromého.

Z tohoto výměru se st-lka odvolala, zemský úřad v Praze však na základě zák. o stav. ruchu č. 43/28 jejímu odvolání nař. rozhodnutím nevyhověl.

Stížnost, podaná do tohoto rozhodnutí u nss, namítá: 1. Provedené řízení konsensní je neúplné, poněvadž nebyl při stav. komisi přítomen zástupce zdravotního referátu. 2. Zákon o stav. ruchu č. 43/28 stanoví v § 57, že povinnost stav. úřadů hájiti v mezích předpisů stav. řádů a statutů zájmy veřejné se nemění, v § 70 pak, že oddělením pro stav. ruch (sc. při zem. úřadech) náleží, aby napomáhala k rychlé, účelné a hospodářské výstavbě obytných a jiných ve veřejném zájmu nutných budov. Ustanovení tato byla žal. úřadem porušena, když udělený stav. konsens byl potvrzen přes to, že při komis. řízení se techničtí znalci s ohledem na veřejné zájmy komunikační a zdravotní zásadně a spontánně proti jakékoli nástavbě vyslovili. 3. Povolenými stav. úpravami se zhodnocuje budova projektanta a skýtá se tak majetkový prospěch jednotlivci na úkor veřejný. 4. Konsentování nástavby na dvorních křídlech

příčí se na škodu st-lky předpisu § 73 stav. řádu, který jasně stanoví poměr výšky budovy k prostoru vzduchovému (6:4).

Rozhoduje o stížnosti, musil si nss nejprve položit otázku, jak dalece je st-lka ve smyslu § 2 zák. o ss k námitkám, jež proti stavbě vznáší, legitimována.

S námitkou ad 1. především je st-lka prekludována, poněvadž neúčast zdravotního znalce při komis. jednání dne 23. září 1930 nevytýkala, ač to učiniti mohla. — — — —

O zbývajících námitkách uvážil nss toto:

Jak nss zastává v ustálené své judikatuře (srov. na př. Boh. A 53/19, 1204/22, 2450/23, 3505/24, 4547/25, 5745/26 a j.), přiznává stav. řád sousedům v řízení konsensním postavení strany a dává jim oprávnění brániti se proti stav. projektu námitkami nejen soukromoprávními, nýbrž i veřejnoprávními, čerpanými z předpisů řádu stavebního. Hájení všech veřejných zájmů v stav. řádě uznaných není však dáno v celém rozsahu a ve všech směrech do rukou sousedů, nýbrž tito jsou legitimováni uplatnění veřejné ohledy jenom potud, pokud jich nedbání dotýká se vlastní zájmové sféry sousedů, takže porušení toho kterého veřejného zájmu involvuje zároveň porušení jejich individuálního interese, uznaného jednotlivými předpisy stavebního řádu za jejich veřejné subj. právo sousedské.

S tohoto hlediska nejsou tedy přípustny námitky, uvedené svrchu sub 2 a 3, neboť jimi st-lka nehájí svých práv sousedských, nýbrž bez relace k svému majetku uplatňuje toliko zájmy veřejné, jež mají — jak stížnost sama opětovně a správně zdůrazňuje — chrániti z povinnosti úřední úřady stavební.

Jinak je tomu s námitkou ad 4., kterou st-lka vytýká, že povolením nástavby IV. patra na dvorním traktu byl porušen předpis § 73 stav. řádu na újmu přístupu světla do jejího domu. K námitce té jest uvést:

Nějakého všeobecného nároku sousedů jako takových, aby stavbou na sousedním pozemku nebyl jim odnímán přístup světla, stav. řád pražský nezná, ježto při každé stavbě jest postarati se o dostatek světla uvnitř vlastního staveniště. Může proto soused ve smyslu hořejších vývodů přiváděti k platnosti svůj zájem na tom, aby mu stavbou v sousedství nebyl odnímán příliv světla jenom potud, pokud stavební řád sám výslovným předpisem o zájem takový jako o zájem veřejný pečuje a zároveň uznává jej za obsah individuálního veřejného práva sousedského. Ustanovení § 73 stav. řádu pro Prahu, jehož se stížnost dovolává, jest, jak nss již opětovně vyslovil (Boh. A 1204/22, 1508/22), předpisem tohoto rázu a dlužno proto zájem st-lky, aby spornou nástavbou nebyl jejímu domu odnímán příliv světla, uznati za veřejné právo sousedské, jež stavební úřad, bylo-li uplatněno, je povinen chrániti.

V daném případě st-lka, připojivši se při stav. komisi výslovně k námitce technického znalce o překročení výšky, pro budovy ve dvoře stav. řádem stanovené, uplatnila dotčené své právo sousedské a hájila právo to také v cestě instanční. Bylo tudíž po rozumu § 35 odst. 3 stav. řádu věcí stav. úřadů, aby o oné její námitce věcně rozhodly. To neučinil ani magistrát ani žal. úřad, nýbrž oba, vycházejíce z právního názoru, že jde o námitku povahy soukromoprávní, odkázaly ji na pořad práva civil-

ního. Poněvadž však názor ten je, jak nahoře doličeno, právně mylný, bylo nař. rozhodnutí, pokud se týká nástavby IV. patra na dvorním traktu, zrušiti podle § 7 zák. o ss, kdežto jinak, t. j. co do stavebních změn v hlavní budově, bylo stížnost pro nepřipustnost odmítnouti.

Č. 10.498.

Policejní řízení trestní (Podkarp. Rus): * Podle § 24 pol. trest. řádu č. 65.000/1909 vn. R. T. 136/1909 musí býti úřednímu fiskálovi sděleno trestní oznámení ex officio jen v případě odst. 1 bodu I tohoto paragrafu, kdežto v jiných případech sdělení to je závislé na přání úředního fiskála, po př. na úvaze polic. soudu.

(Nález ze dne 22. dubna 1933 č. 6899.)

Věc: Mořic M. proti zemskému úřadu v Užhorodě o přestupek zákona o 8hod. době pracovní.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Rozsudkem policejního komisařství v Berehově ze 4. června 1930 byl st-l uznán vinným přestupkem § 8 zák. č. 91/18, jehož se dopustil tím, že v noci s 18. na 19. května 1930 o 3. hod. 20 min. pracoval ve své pekařské dílně i se svými zaměstnanci, a byl odsouzen k pokutě 3.000 Kč, pro případ nedobytnosti k 60dennímu uzamčení. Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému st-lem proti uvedenému rozsudku I. stolice a potvrdil tento rozsudek z jeho důvodů, podotknuv k vývodům odvolání, že práce v odvolání jmenované nelze pokládati za práce přípravné a že pokuta jest přiměřená, ježto st-l byl již vícekrát trestán. — — —

Stížnost vytýká, že nebylo šetřeno předpisů §§ 20 až 29 polic. trest. řádu, vydaného nařízením uher. min. vnitř a sprav. pod 65.000/1909, ježto trestního řízení vedeného proti st-li se nezúčastnil veřejný žalobce. Námitku tu shledal nss neodůvodněnou. Z 1. odst. § 20 polic. trest. řádu jest zřejmo, že účastenství úředního fiskála není vždy bezpodmínečně nutno. I když podle § 23 má úřední fiskál právo, aby zakročil ve veřejném zájmu v zastoupení žaloby ohledně kteréhokoli přestupku stíhatelného z úřední povinnosti, musí mu podle § 24 býti sděleno trestní oznámení ex officio jen v případech odst. 1 bodu 1 cit. paragrafu, kdežto v případech jiných sdělení to jest podle odst. 2 a 3 téhož paragrafu závislé na přání úředního fiskála, případně na úvaze policejního trestního soudu. Podle § 13 zák. č. 91/18 jest na přestupek § 8 tohoto zák., o nějž v konkrétním případě jde, pohroženo pokutou do 2.000 Kč, není-li dobytná, vězením do 3 měsíců. Opětuje-li se přestupek i trest, může se uložit pokuta do 5.000 Kč, anebo trest vězení do 6 měsíců. Jestliže za tohoto právního stavu úřad nesdělil trestní oznámení z úřední povinnosti fiskálovi, vycházejí z právního názoru, že není zde případu odst. 1 č. 1 § 24 polic. trest. ř., totiž přestupku, na který jest stanoven obligatorní trest vězení, nelze vzhledem k výše uvedeným ustanovením polic. trest. řádu vytýkati tomuto postupu, že jím byl porušen zákon. — — —